

Hồi 65

Tái Du Chấn Củ

Thấy quái nhân áo trắng ra hiệu như vậy. Âu Dương Siêu vẫn không hiểu biết gì cả, càng tức giận thêm, quát hỏi tiếp:

- Người cứ chỉ trở ra hiệu như vậy, chẳng lẽ người là người câm hay sao?

Kính Nghiêu với Lãnh Phương đã song song chạy tới. Kính Nghiêu tiến lên hai bước, ngấm nhìn quái nhân một hồi rồi hỏi:

- Nếu vậy bạn là nhân vật duy nhất của Thiên Địa chỉ mà xưa kia đã lừng lẫy một thời, tên là Ám...

Quái nhân trợn một mắt lên, quát lớn:

- Lão ăn mày họ Thư kia, người táo gan thật, dám gọi đến húy danh của lão phu phải không? Người không sợ phạm phải một trong ba điều cấm của lão hay sao?

Nói xong, y giận dữ giơ hai tay lên, bốn ngón tay chĩa thẳng như bốn cây bút sắt và hơi rung động.

Nói ra thì không ai tin. Kính Nghiêu là bang chủ của Cùng Gia Bang, thống lãnh môn hạ trong mười ba tỉnh, người trong thiên hạ võ lâm, ai cũng biết tới, xưa nay là người quang minh lỗi lạc, chính trực vô tư, khét tiếng là người rất liêm chính, không run sợ trước một kẻ tà ác nào hết. Không ngờ, lúc này quái nhân vừa quát bảo xong, ông ta đã tỏ vẻ hãi sợ. Vì vậy, ông ta vừa mới nói có một chữ Ám đã phải nín ngay, hình như ông ta không dám gây hấn với lão quái vậy.

Âu Dương Siêu thấy vậy ngạc nhiên hết sức, bụng bảo dạ rằng:

"Sao Thư bang chủ lại hãi sợ hấn như thế?"

Chàng đang suy nghĩ, bỗng thấy một cái bóng đen phát phới, nhìn kỹ mới hay là Lãnh Phương đã phi thân tới, tay cầm cái khăn Thiên Huyền Phách. Chỉ thấy bà ta rung động một cái, đã có gió mạnh lùa ra, mồm thì thét lớn:

- Cái gì là cấm kỵ với chẳng cấm kỵ? Người thị cái tên hôi thối của Ma Gia Tứ Tướng, làm bậy làm bạ. Đã thế mà thôi đầu, người còn giữ cái trò phách lối với ta nữa.

Quái nhân ấy nghe nói lắc đầu một cái, rống lên một tiếng kêu như tiếng hú của ma quái, mồm thì quát hỏi:

- Mụ đen kia, người muốn nổi loạn phải không?

La Lãnh Phương múa tít cái khăn Thiên Tâm và quát mắng tiếp:

- Ám Tông Vô Thường, bà cô này chết thì chết chứ không hãi sợ người đâu.

Nói xong bà ta tấn công tới tấp, lợi hại khôn tả.

Âu Dương Siêu thấy vậy thắc mắc vô cùng. Chàng không biết quái nhân này với La Lãnh Phương có quan hệ gì với nhau mà La Lãnh Phương lại có vẻ tức giận quái nhân ấy đến như thế, không khác gì trông thấy kẻ thù giết cha mẹ mình vậy.

Lúc ấy, trong cổ họng quái nhân có tiếng kêu "khặc", rồi thè ra một cái lưỡi vừa dài vừa đỏ, và cứ thè ra thụt vào hoài, mồm thì ấp úng nói tiếp:

- Mụ đen này, mụ dám vi phạm một trong ba điều kỵ húy của ta, đó là người dám ở trước mặt lão phu gọi biệt hiệu của lão phu như vậy.

Lúc này Âu Dương Siêu mới vỡ lẽ, chàng nghĩ thầm:

"Chắc biệt hiệu của lão quái Táng Môn Điều Khách này thể nào cũng là Âm Tống Vô Thường... Thiên Địa Chỉ. Thiên Địa Chỉ, cái tên này chắc là nói y đã luyện thành một môn võ công kỳ lạ, bằng hai tay tàn phế đặc biệt kia cũng nên... "

Chàng vừa nghĩ tới đó, bỗng kêu ồ một tiếng. Thì ra chàng nghĩ ra rồi. Lúc này Kính Nghiêu đã nhắc nhở cho ta biết Giang Mẫn bị Thiên Địa Chỉ của Âm Tống Vô Thường điểm trúng yếu huyệt nên mới điên khùng như vậy.

Chàng đã biết rõ chuyện rồi, khi nào chàng còn chịu để yên cho lão quái? Chàng chỉ muốn giết chết ngay kẻ thù, moi tim của y ra, đem đến trước mộ của Giang Mẫn mà tế lễ, để an ủi hương hồn của người yêu mình. Chàng đã quyết định như vậy, nhân lúc Lãnh Phương cầm cự, chàng liền tiến tới cạnh Kính Nghiêu, khẽ hỏi:

- Thưa lão tiên bối, lão quái vật này có phải tên là Âm Tống Vô Thường không?

Kính Nghiêu gật đầu lia lịa đáp:

- Phải, phải đấy! Y là nhân vật độc ác số một trong thủ hạ của Ma Gia Tứ Tướng.

Âu Dương Siêu không cần để ý đến điểm ấy, chàng lại hỏi tiếp:

- Công lực của y có phải gọi là Âm Tống Vô Thường Thiên Địa Chỉ đấy không?

Kính Nghiêu lại gật đầu, thận trọng đáp:

- Phải, thể thức của y quái dị không thể tưởng tượng được. Ngoài khí giới ngoại môn của y Phan Bồng Song Liên ra, khi đối địch, nếu mình ơ hờ để hở một chỗ trống nào là bốn ngón tay của y có thể giết được mình liền. Bốn chỉ ấy lợi hại lắm, nếu bị điểm nhẹ thì mình sẽ điên khùng luôn bốn mươi chín ngày, rồi thổ huyết mà chết. Nếu bị y điểm nặng thì ba mươi sáu ngày sau, người nổi ban đỏ mà chết, thậm chí bảy ngày sau thất khiếu đổ máu ra mà chết.

- Tôi không tin.

Nói xong, chàng định nhảy ra đấu với lão quái. Kính Nghiêu thấy vậy vội lôi chàng lại, hoảng sợ hỏi:

- Thiếu hiệp muốn gì?

- Giang Mẫn, Lăng Giao Cơ hai người đều bị y điểm trúng yếu huyệt rồi chứ không sai...

- Lão cũng đoán là y.

- Thật là ông trời dung rui, xui khiến y tới đây để tiểu bối lãnh giáo thủ Thiên Địa Chỉ của y xem lợi hại đến mức độ nào?

Tuy chàng nói như vậy, nhưng sự thật trong lòng cũng hơi không yên, vì chàng chưa biết rõ môn Thiên Địa Chỉ của đối phương lợi hại ở chỗ nào?

Kính Nghiêu kéo tay áo Âu Dương Siêu Lại, và khuyên bảo tiếp:

- Thiếu hiệp không nên lỗ mãng như thế! Không phải là Thư mỗ khen ngợi người ngoài mà coi thường tài ba của thiếu hiệp đâu, nhưng lão quái này quả thật là một ma đầu rất lợi hại và khó đối phó lắm!

Lão bang chủ tưởng mình nói như thế là rất thích đáng.

Ngờ đâu, lại khiến Âu Dương Siêu càng không vui thêm, chàng vội đáp:

- Lòng tốt của lão tiên bối, tiểu bối rất cảm ơn, nhưng tiên bối đã sợ y như vậy, xin thứ lỗi, tiểu bối không dám a dua theo!

Nói xong, chàng cười nhạt một tiếng, và có vẻ khinh thường Kính Nghiêu là nhút nhát.

Kính Nghiêu thấy thế mặt đỏ bừng, vội giải thích:

- Thiếu hiệp chớ có hiểu lầm! Không phải là mỗ bảo thiếu hiệp không nên xen tay vào...

- Đâu có phải là việc xen tay vào? Đây là việc tiểu bối trả thù cho Giang Mẫn, tuyệt hận cho Lăng Giao Cơ, đó là bốn phận của tiểu bối và cũng là đạo nghĩa của một người võ lâm phải làm!

- Vẫn biết thế, nhưng thiếu hiệp cũng phải nghĩ ra một cách để thắng địch trước, rồi hãy ra tay đấu với y chứ?

- Như vậy có khác gì tham sống sợ chết không?

- Sao thiếu hiệp lại nói như thế? Có biết được đối phương như vậy, mới đúng với câu tri kỷ, tri bỉ, bách chiến bách thắng. Vì vậy lão mới khuyên thiếu hiệp không nên liều lĩnh một cách mù quáng như thế?

- Như vậy La lão tiên bối đã hành động một cách mù quáng phải không?

- Bà ta thì khác, thiếu hiệp không tin thử nhìn xem!

Âu Dương Siêu ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lãnh Phương đã bắt đầu đối địch với Âm Tổng Vô Thường rồi.

Chàng thấy Âm Tổng Vô Thường tay phải chống nạnh, còn tay trái cầm chiếc gậy tầm vông với lá phướn chiêu hồn, không thấy y dùng sức gì hết, chỉ phe đi, phẩy lại chân cứ đứng yên không xô dịch một chút nào cả như là đùa giỡn với trẻ con vậy.

Còn La Lãnh Phương thì múa tít chiếc khăn Thiên Tâm, giở toàn lực ra xông vào tấn công, nhưng dù bà ta tấn công mạnh và lợi hại đến đâu cũng không sao tới gần được chỗ cách người của Âm Tổng Vô Thường, và cũng đừng có hòng đụng vào được vạt áo của y.

Cũng có một đôi khi, Lãnh Phương đã thừa cơ và mạo hiểm, không theo gì đường lối chính, cứ xông bừa vào, ai dại cũng yên chí thế võ này của bà ta thế nào cũng đánh trúng được quái nhân rồi.

Ngờ đâu, trong lúc chiếc khăn của bà ta chỉ còn cách mình mấy của lão quái độ một ly một tí thôi, nhưng không hiểu lão quái đã dùng cách gì, chỉ xoay chiếc gậy với cây phướn một chút, thế là chiếc khăn của Lãnh Phương đã bị đẩy bắn ra ngoài, hơn thước rồi.

Chỉ trong nháy mắt, hai người đã đấu được mười mấy hiệp và đã có mấy lần bị đẩy bắn ra như thế.

Thái độ của Âm Tống Vô Thường vẫn ung dung, như không phải là đang đấu với kẻ địch vậy. Y cứ tha hồ cho Huyền Huyền Ngọc Nữ tấn công tới tấp.

Quái nhân càng làm như thế, Lãnh Phương càng tức tối như điên như khùng thêm, nên càng đấu, thế công của bà ta càng mạnh không thể tưởng tượng được.

Xem tới đây, Âu Dương Siêu không sao chịu nhịn được nữa, liền xắn tay áo ra và quát lớn:

- Lão quái, người ngông cuồng quá đỗi!

Kính Nghiêu thấy vậy liền mỉm cười, nói tiếp:

- Thiếu hiệp hãy nguôi cơn giận? Thiếu hiệp có thấy quái nhân đang đùa giỡn đấy không? Trong hai người đó vẫn chỉ có một người là đấu thí mạng thôi!

- Tiên bối bảo Âm Tống Vô Thường không giở toàn lực ra đối phó phải không?

- Phải, không những y không giở toàn lực ra đối phó, mà con...

- Y ngông cuồng, tự kiêu tự đại quá?

- Vì thế mà lão phu mới bảo y đang giở trò đùa?

Âu Dương Siêu rất lấy làm lạ, trợn to đôi mắt lên nhìn và hỏi tiếp:

- Tại sao thế?

- Dù hai người có đấu thêm một trăm hiệp nữa cũng chỉ có thế thôi! Thiếu hiệp cứ yên tâm, khi nào Thư mỗ lại để cho La Lãnh Phương bị thiệt thòi như thế mà không chịu giúp sức? Nhưng thiếu hiệp muốn biết rõ nguyên nhân tại sao, thì xin lui về phía sau để Thư mỗ kể cho nghe?

Nói xong, ông ta lôi Âu Dương Siêu lui về phía sau mấy bước.

Âu Dương Siêu vừa lui, mắt vẫn nhìn vào trận đấu không chớp. Chàng bị lôi kéo lui về phía sau mấy bước, vội lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay La lão tiên bối với Âm Tống Vô Thường này có sự liên quan gì với nhau thế?

Kính Nghiêu vuốt râu và lắc đầu mấy cái, tỏ vẻ rất cảm khái đáp:

- La Lãnh Phương với lão quái vừa là thầy trò, vừa là sư huynh đệ, mà cũng là bạn với nhau nữa.

Âu Dương Siêu càng ngạc nhiên, nói tiếp:

- Nếu hai người đã quen biết nhau thân như vậy, hà tất còn phải đánh nhau như thế?

- Năm xưa, Âm Tống Vô Thường là một thủ hạ và cũng là một đầy tớ trung thành của Ma Gia Tứ Tướng, người đã lừng danh thiên hạ, còn Lãnh Phương là con gái nuôi của Ma Gia Tướng. Như vậy hai người chả có tình thầy trò với nhau là gì?

- Sao lão tiền bối lại bảo hai người còn có tình sư huynh nữa?

Sư phụ đầu tiên của La Lãnh Phương là Vi Vô Tu Sĩ và cũng là một cao nhân của đạo gia, ông ta du ngoạn sơn thủy quanh năm, nhận thấy đem theo một nữ đồ đệ đi đây đi đó không tiện chút nào, mới đem Lãnh Phương đến gửi Ma Gia Tứ Tướng, nên những võ công của bà ta học hỏi đầu tiên đều do tay của Ma Gia Tứ Tướng chỉ điểm cho. Chính Âm Tống Vô Thường này cũng được lệnh dạy bà ta, nhưng y chỉ thay mặt Ma Gia Tứ Tướng thôi, nên không thể bảo y là sư phụ của Lãnh Phương được, mà chỉ bảo là tình sư huynh đệ là thế.

- Thế sao lão tiền bối còn bảo hai người là bạn nữa?

- Lãnh Phương ở dưới trướng của Ma Gia Tứ Tướng luyện tập đã học hỏi được những môn võ công sơ bộ, rồi bà ta liền cáo từ Tứ Tướng mà đi theo Vô Vi Tu Sĩ để luyện thiên công của bốn môn. Trong khi đó, bà ta vẫn thường trở lại nhà Tứ Tướng luôn luôn. Vì có hai mối liên quan trên, nên Âm Tống Vô Thường và bà ta có mối tình bạn bè với nhau rất sâu sắc.

- Có phải La lão tiền bối thấy cái chết của Giang Mẫn có liên can với người bạn cũ này phải không?

- Phải, bằng không, bạn cũ đã cách biệt mấy chục năm rồi, vừa gặp lại nhau lại đấu chí tử như thế?

- Việc của họ tiểu bối không cần nghĩ tới, nhưng tiểu bối thế nào cũng phải trả thù cho Giang Mẫn mới thôi!

Nói xong, chàng đã nhanh như điện chớp, nhảy vào giữa Âm Tống Vô Thường và La Lãnh Phương hai người.

- Thiếu hiệp...

Kính Nghiêu giơ tay ra chộp huyệt và lên tiếng gọi cũng không kịp.

Âu Dương Siêu nhảy tới giữa hai người rồi, liền lớn tiếng quát bảo:

- Xin La lão tiền bối hãy ngừng tay, để tiểu bối đòi lão quái này lấy món nợ máu cho Mẫn muội!

Lúc ấy, Lãnh Phương đã mệt nhoài, mồ hôi đổ ra như tắm, nên chiếc khăn của bà ta cũng múa chập chờn trước nhiều.

Âm Tống Vô Thường thấy Âu Dương Siêu tới, liền gạt gậy và phướn về phía trước một cái đã đẩy lùi Lãnh Phương, mồm thì nói:

- Mụ đen kia, để y nói chuyện với lão phu đã!

Lãnh Phương bị đẩy mạnh một cái, suýt tí nữa thì ngã ngửa.

Âu Dương Siêu không dám khinh địch, thuận tay rút lá cờ báu ra, oai phong lẫm liệt.

Âm Tống Vô Thường cười nhạt một tiếng và nói:

- Ủa! Thế ra người muốn lý tới hai việc một lúc như vậy?

Âu Dương Siêu thấy đối phương nói như thế, tức giận vô cùng quát lớn:

- Nợ máu phải trả bằng máu, người mau trao tính mạng của người cho ta để thường hai món nợ máu ấy! Như vậy cũng đã là hên cho người lắm rồi!

- Nếu ta không nghe thì sao?

- Ta sẽ xé xác người ra làm muôn mảnh, như vậy ta mới hả dạ!

Âu Dương Siêu nghiêng rằng kêu cồm cộp và tiến lên một bước, chỉ lăm le muốn tấn công ngay.

Ám Tống Vô Thường chỉ rung động chiếc gậy với chiếc phướn luôn tay, nhưng vẻ mặt của y không thấy nao núng chút nào. Y vẫn thủng thẳng nói tiếp:

- Người hà tất phải hung hăng như thế làm chi? Ta đã hẹn với người mười ngày sau sẽ tái ngộ, vậy người hãy đợi đến lúc đó ta sẽ khiến cho người được hài lòng liền.

- Ta phủ nhận cuộc hẹn ước ấy?

- Tại sao?

- Vì bây giờ là lúc người phải nộp mạng, và nơi đây là chỗ chôn thân vùi xác của người!

- Chưa chắc!

- Nếu là hảo hán thì ra tay đấu với ta đi?

- Lúc này người đã nhận lời lên núi Thiên Trụ gặp ta rồi cơ mà?

- Vì lúc ấy ta chưa được biết hung thủ đã giết hại Giang Mẫn với Lăng Giao Cơ là người!

- Thế bây giờ người đã biết đúng là ta ư?

- Ngoài người ra làm gì có người thứ hai tên là Ám Tống Vô Thường nữa?

- Sao người lại biết Ám Tống Vô Thường là người đã giết hại hai con bé?

- Trong võ lâm này không có người thứ hai nào có công lực lợi hại như thế cả!

- Nếu đúng như thế, người quả thật là ít tuổi không biết gì có khác!

- Người tưởng hễ người không nhận là xong ư?

- Thằng nhỏ này chả biết nấp tẻ gì hết!

Âu Dương Siêu thấy đối phương khinh mình như vậy, liền giở bẫy thành công lực ra múa tít lá cờ báu xông lên tấn công, mồm thì quát lên rằng:

- Lão yêu tinh, xem thiếu hiệp này có tha thứ cho người không?

Vì chàng nổi giận, nên thế công của chàng mạnh không thể tưởng được. Nhưng dù chàng nhanh đến đâu, chỉ thấy cái bóng trắng trước mặt khẽ cử động một cái, chàng đã không thấy hình bóng của Ám Tống Vô Thường đâu hết. Chàng giật mình kinh hãi, vội thu cờ lại, bảo vệ lấy bản thân, rồi quay người nhìn về phía sau xem sao.

Cũng may là kẻ địch chưa hề chạy tới phía sau mình, nhưng càng như thế, chàng càng hoảng sợ thêm, không khác gì kẻ đạp phải vỏ dừa trông thấy vỏ dừa cũng sợ. Đang lúc chàng bàng hoàng hoảng sợ, thì trong rừng trúc đã có tiếng cười nhạt của Ám Tống Vô Thường vọng ra. Tiếp theo đó, lão quái còn thủng thẳng nói:

- Lão phu thấy người có tài thật rất hiếm, nhất là những bông hoa kỳ lạ trong võ lâm như người lại càng hiếm thêm, nên mới phá lệ để cho người vô lễ với lão phu một phen. Thôi, bạn nhỏ, chỉ nên làm một lần như thế lần sau đừng có thất lễ với lão phu nữa, nghe chưa?

Âu Dương Siêu càng thấy mình mất sĩ diện, vội múa tít cờ định xông vào trong rừng trúc, nhưng Ám Tống Vô Thường vội nói:

- Bạn nhỏ kia, lão phu đã nói rồi, lần này lão phu đã nể mặt bạn đến mức tốt độ rồi đấy? Âu Dương Siêu không hiểu tại sao lão quái cứ chạy và né như thế?

Nói về võ công thì đối phương cũng không kém mình, nói về thủ pháp, thì cứ theo đúng sự thật mà nói, chắc y cũng không sợ gì lá cờ báu của mình đâu, nhưng tại sao y lại không dám đối địch với mình?

Trong khi chàng đang suy nghĩ thì phía đằng xa kia Âm Tống Vô Thường đã đi tới cạnh Lãnh Phương ôn tồn nói:

- Mụ đen này, lúc bấy giờ, quả thật mỗ không biết Giang Mẫn là môn hạ của mụ. Bây giờ đã trót lỡ rồi, mỗ cũng không biết biện bạch như thế nào cho phải?

Lãnh Phương vẫn chưa nguôi cơn giận, liền hậm hực nói:

- Không khiến người giở cái trò chuột chết, mèo giả khóc từ bi như thế? Ai chả biết thủ đoạn của người xưa nay rất độc ác, và có ai biết đâu người định tâm ra sao?

Âm Tống Vô Thường thay đổi hẳn thái độ chỉ u oán thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Bây giờ dù mỗ có nhảy xuống sông Hoàng Hà tắm rửa cũng không sao tránh được tai tiếng ấy. Đàng nào phen này mỗ cũng phải tái xuất giang hồ hành hiệp, mục đích của mỗ là để đền ơn cho cố chủ, chẳng lẽ mụ lại không nghĩ đến nghĩa phụ của mụ hay sao?

Âu Dương Siêu đứng gần đó không sao nhịn được, liền xen lời quát hỏi:

- Người đừng có nói chuyện khác nữa! Chả lẽ Tứ Tướng chết rồi, lại phục sinh, bảo người hạ sơn giết người không có tội ác hay sao?

Âm Tống Vô Thường đảo ngược đôi người một vòng, rồi ngắm nhìn Âu Dương Siêu một lát rồi nói tiếp:

- Bạn nhỏ, khi lên tới núi Thiên Trụ bạn sẽ biết hết mọi chuyện. Chỉ mong bạn đừng có thất ước thôi!

- Chết mà còn muốn chọn ngày với chọn địa điểm nữa ư?

Âu Dương Siêu tưởng mình nói như thế, đối phương thế nào cũng nổi giận. Ngờ đâu, Âm Tống Vô Thường không nổi giận chút nào, trái lại với vẻ mặt rầu rĩ, đáp:

- Phải, Âm Tống Vô Thường mỗ đã giết chết không biết bao nhiêu người! Bốn ngón tay của mỗ đã nhuộm không biết bao nhiêu là máu! Mỗ chết cũng đáng lắm rồi! Nhưng thủ hạ của Ma Gia Tứ Tướng dù có chết cũng phải là ma ở trên núi Thiên Trụ!

Lão quái vật nói tới đó nghẹn ngào như sắp khóc vậy.

Lát sau, Âm Tống Vô Thường lại lạnh lùng nói với Âu Dương Siêu tiếp:

- Bạn nhỏ nhớ nhé, trong mười ngày lão phu chờ bạn ở trên núi Thiên Trụ đấy!

Nói xong, y quay lại nói với Lãnh Phương tiếp:

- Mụ điên kia, đến lúc đó cũng mong mụ lên núi Thiên Trụ một phen, tái du ngoạn đất cũ mà mụ đã sống ở đó một thời gian khá lâu!

Y vừa nói dứt thì hình bóng của y đã biến mất đủ thấy thân pháp của y nhanh như thế nào?

-- o O o --